

видна та смърть. — Ето видишь ли, сыне, колко власть има совѣсть-та надъ челоуѣка, и що може да чини!

Сынъ. О любезный отче! колко бы было добро, да сѣ сички тѣ челоуѣци добри като Донча; и сякой тѣй да слуша совѣсть тѣ си като него! Ала кажи ми, молюъ тя, какво е това въ челоуѣка, което го слисва, и не му дава, да си слуша совѣсть тѣ?

Отець. То е онова, сыне, което и Донча ни е оставяло найнапредъ, да иди да помогни на Радня, и то ся зове чувственность. — Слушай мя, да ти го изясниъ сѣсъ примѣръ. Ты знашь, чи таъ годинъ ся сѣ слабо родили чирешы тѣ, — и въ нашъ тѣ градинъ нема ни една; помнишь ли, що ми си казалъ вчера, чи си заминувалъ край Ивановъ тѣ градинъ, видѣлъ си, какъ сѣ нависнали клони тѣ сѣсъ зрѣли черешы, и ти потеглило сѣрцето да откъснишь и изядешъ нѣкоуж?

Сынъ. Тѣй бѣше отче. Истина е.

Отець. Е! видишь ли, чи щомъ си видѣлъ оныя ревнивы черешы, тутакъ ти ся дощѣло да откъснишь нѣкоуж и изядешъ. Ала, — не е ли истина, — чи туку като си помыслилъ въ себеси,